

РЕШЕНИЕ

№ 2956

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 03.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9232** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 99 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Б. Д. И. срещу Решение № СФД21-РД28-233/20.08.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, с което е отказано възобновяване на административното производство по отмяна на АУЗД № 164862-191-1/25.07.2016 г.

В жалбата е посочено, че решението е незаконосъобразно. Твърди се, че е налице новонастъпило обстоятелство – изтичане на погасителната давност за събиране на установените публични вземания. Моли се оспореното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. От процесуалния му представител е постъпила молба, в която заявява, че поддържа жалбата. Претендира разности.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Общински приходи“ при СО - в съдебно заседание се представлява от юрк. С., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Издаден е АУЗД № 164862-127-1/25.07.2016 г. от орган по приходите в СО, с който са установени задължения за данък върху превозните средства за периода 2011-2016 г. по отношение на Б. Д. И. в размер на 1 130,31 лв. АУЗД е влязъл в сила на 15.08.2016 г., като същия не е оспорен от лицето.

На 09.07.2021 г. от Б. И. депозирано възражение, в което твърди, че погасителната давност е изтекла по отношение на установените задължения, с изключение на тези за 2016 г.

Издадено е Решение № СФД21-РД28-233/20.08.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, с което е отказано възобновяване на административното производство по отмяна на АУЗД № 164862-191-127-1/25.07.2016 г.

В решението е прието, че не са налице нови обстоятелства по смисъла на чл. 99, т. 2 от АПК, тъй като не са представени доказателства за нови обстоятелства или писмени доказателства, относими към датата на издаване на АУЗД.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в изискуемата форма, същото е мотивирано и съдържа фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 99, т. 2 от АПК, влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство.

Съдът приема за правилна преценката на решаващия орган, че не са налице основания за приложение на чл. 99, т. 2 от АПК и преразглеждане на влезлия в сила АУЗД.

Нормата на чл. 99, т. 2 от АПК изисква новото обстоятелство да не е било известно на страната в административното производство. Тълкуването на разпоредбата на чл. 99, т. 2 от АПК налага извода, че под ново обстоятелство от съществено значение следва да се разбират такива факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически или доказателствени факти. Тези факти не трябва да са включени във фактическия материал при издаването на административния акт и не трябва да са възникнали след издаването на административния акт. Тоест касае новооткрито обстоятелство или доказателство по смисъла на чл. 99, т. 2 от АПК. Такива са обстоятелствата, които ако са били известни на административния орган, той би дал различно разрешаване на въпроса.

Изтичането на погасителната давност представлява нововъзникнало обстоятелство, поради което не може да бъде основание за приложение на нормата на чл. 99, т. 2 от АПК.

Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се възрази и извън съдебно, а не само в един

съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника.

Това право на длъжника да откаже изпълнение на кредитора си поради изтекла погасителна давност не е нито притезателно, нито потестативно и е част от възникналото публичноправно правоотношение между административния орган и адресата на издадения АУЗД.

Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние - с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтекла придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Погасителната давност не се прилага служебно, а нейните правни последици настъпват, ако задълженото лице изяви воля да се ползва от нея това то прави, чрез възражение. Възражението може да се направи винаги, когато носителят на субективното право, за което е изтекла давността, иска да получи по него изпълнение. Погасителната давност дава право на задълженото лице да откаже правомерно да изпълни задължението си, като противопостави възражението за изтекла погасителна давност. Ако правоимащия предяви иск или образува изпълнително дело възражението за давност трябва да се направи пред съда, съответно пред съдия-изпълнителя, за да доведе до отхвърляне на иска или прекратяване на изпълнителното дело.

Предвид обстоятелството, че производството е по реда на чл. 99 от АПК, съдът приема, че направените в жалбата възражения, че жалбоподателят не е данъчнозадължено лице не следва да бъдат обсъждани. Същите касаят законсьобразността на АУЗД и могат да бъдат обсъждани единствено в производство, в което АУЗД е оспорен по същество.

С оглед изложеното, оспореното решение е законсьобразно, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, определено на основание чл. 78, ал. 8 от АПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Д. И. срещу Решение № СФД21-РД28-233/20.08.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, с което е отказано

възобновяване на административното производство по отмяна на АУЗД № 164862-191-1/25.07.2016 г.

ОСЪЖДА Б. Д. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица]/“Г. Д.“ № 64, ап. 11, ет. 3, за заплати на Столична община сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: